

נערה המאורסה פרק עשירי נדרים

(א) [לקמן פ"ט.]
 (ב) ומספיק מ"ו. ג' לעיל
 סמ: לקמן ע"ב. פ"ח.
 (ד) [לעיל ט"ז.] א' י"ז
 גמרה דבעל ג' ספק
 יע"ש: (ו) י"ז ומשם סמ.

תורה אור השלם
 1. ואם היו תורה לאיש
 ונדריה עליה או מבטא
 שפתיה אשר אפרה על
 נפשה: במדבר ל' ד'

הגהות הב"ח

(א) בפשט זה הכלל נ"ב
 ע"ן לקמן דף פט סוף
 ע"א: (ב) רש"י ד"ה במאי
 פלגי וכו' ד"ש סכרי
 הרבא דשמע בעלה וכו'
 שמת בעלה חזר האב וכו'
 בעל דאמינה סכרי וכו'
 אלא בהא קמיפלגי האב
 דהוה נדרים וכו' והיפר לה
 קאמר כלל וזמנה סכר
 נמחק ב' פעמים:

פירוש הרא"ש

מנ"ח: דלרוב אחרון
 מפר נדרים שנראו לארוס
 לארון המשמין זה הא
 דקמיני נמתינו כי ביום
 נשכיל ארוס נקט דשמע
 ארוס אלא עבר הייס
 הוקמו: עליה קרא יתירא
 הוא. דהוה מני למתבט
 ואם היו מהיה לאיש ונדריה
 או מבטא שפתיה אשר
 אפרה על נפשה וזהו
 שמתעין מינה ארוס מפר
 נקודמין מדקאמר אשר
 סכריה דמשמע לשבער למת
 לו למתבט עליה אלא לרבות
 אף נדרים שנראו לארוס
 לארון: הנאי בותיה
 רשטואל: דלרוב אחרון
 מפר אף נדרים שנראו
 לארוס לארון וזה לא תקמי
 אן ממתינו הוא דקמיני
 ביום אלמא נראו לארוס
 ואחאי מייתי ליה שמינת
 מנדייתא הל' תינתא להא
 דמי' משום דליכתא למימר
 דהאי נדקט ע"ב
 נשכיל אב נקט דמתיק
 לה נתר והאי דקאמר
 מנ"ח דלרוב אחרון מפר
 נדרים שנראו לארוס לארון
 דמשום דמתינתא ע"ה
 דמתני' שמעין הכי אלא
 שמואל הוא דסבר הכי
 לרש' מיתורא דעליה
 ודאפי' מתני' וכן מנ"ח
 מילתא דשמואל היא
 דמילתא כריש פקח אלו
 מילתא דב"מ וכו' וזמנה
 א"ר יתק קב ג' ד' אמות
 דמוכה הסמ דר' יתק
 גופיה בעי וזמנה: הנאי
 בותיה רשטואל נערה
 המאורסה אביה ובעלה

מתני' אביה ובעלה האחרון מפירין נדרים. אפי' מה שנדרה באירוסין ראשון: לרשות עצמה. שלא ניסת לאחד מהן או שלא נבגרה בתוך הזמן אביה ובעלה כו': **גב'** [ונדריה עליה]. קרא יתירא הוא דלא אלתטריך ליתכזה דליכתוב רחמנא ואם היו מהיה לאיש ונדריה או מבטא שפתיה אלא בעלה מופנה משום נדרים שנראו לארוס הראשון

יכול להפר ארוס אחרון: תניא כותיבא דשמואל. דאפילו בנדרים שנראו לארוס ראשון מיפר בעל אחרון: ולא הספיק הבעל לשמוע כו'. דהיינו לא נראו לארוס ראשון שמע בעלה והיפר לה. דהשתא נראו לארוס ראשון: חזר האב ומיפר חלקו של בעל. לפי שאין הבעל מיפר אלא בשותפות שנשענה שהפר עדיין לא שמע האב ובשכיל הכי חזר ומיפר חלקו של בעל עם חלקו: הן סן דברי ב"ש. דאפילו נדרים שנראו לארוס מיפר האב לחודיה: אבל ב"ה אומרים. אין אב יכול להפר לא חלקו ולא חלק חזירו עד שיהא ארוס אחד עמו הואיל ונראו לארוס: במאי פליגי.

ב"ה וז"ה חסם אמרי ב"ש גבי שמע אביה והיפר לה ולא הספיק הבעל לשמוע עד שמת חזר האב ומיפר חלקו של בעל ומפרישין חסם אליבא דב"ש אינו זריך להפר חלקו אלא חלק הבעל בלבד וז"ה אומרים אין יכול להפר חלק הבעל בלבד אלא א"כ מיפר חלקו עמו והכא מוחלפת השיטה דב"ש סכרי (א) וזמנא בעלה והיפר לה ולא הספיק האב לשמוע עד שמת חלק הפרתו והפרת בעל בבת אחת והכא קאמרי ב"ה אינו יכול להפר כלל בלא ארוס אחרון אלא הכא כהא קמיפלגי דהוה נדרים שנראו לארוס דקמתי שמע בעלה והפר לה הכא קאמרי ב"ש

דבשמע אב עסקינן ומש"ה דלרוב אחרון מפירין נדרים. אפי' מה שנדרה באירוסין ראשון: לרשות עצמה. שלא ניסת לאחד מהן או שלא נבגרה בתוך הזמן אביה ובעלה כו': **גב'** [ונדריה עליה]. קרא יתירא הוא דלא אלתטריך ליתכזה דליכתוב רחמנא ואם היו מהיה לאיש ונדריה או מבטא שפתיה אלא בעלה מופנה משום נדרים שנראו לארוס הראשון יכול להפר ארוס אחרון: תניא כותיבא דשמואל. דאפילו בנדרים שנראו לארוס ראשון מיפר בעל אחרון: ולא הספיק הבעל לשמוע כו'. דהיינו לא נראו לארוס ראשון שמע בעלה והיפר לה. דהשתא נראו לארוס ראשון: חזר האב ומיפר חלקו של בעל. לפי שאין הבעל מיפר אלא בשותפות שנשענה שהפר עדיין לא שמע האב ובשכיל הכי חזר ומיפר חלקו של בעל עם חלקו: הן סן דברי ב"ש. דאפילו נדרים שנראו לארוס מיפר האב לחודיה: אבל ב"ה אומרים. אין אב יכול להפר לא חלקו ולא חלק חזירו עד שיהא ארוס אחד עמו הואיל ונראו לארוס: במאי פליגי.

מתני' נדרה היא ארוסה וכו' אביה ובעלה האחרון מפירין נדרים. אלוס מפר נקודמין בשותפות. והאי דנקיט נתגרה בו ביום ונתארכה בו ביום משום דבשעת עסקינן דשמע ארוס או שמע אב ומש"ה דוקא בו ביום אבל ביום אחריו לא דקין דשמע אב מינייהו ולא הפך קיימיה לנדרה ובגמרא שקלינן וטרינן הי מינייהו שמע ארוס או אביה: זה הכלל כל שלא יאסר לרשות עצמה שעה אחת. שלא נבגרה ולא נשאת דאי נבגרה או נשאת יאסר מרשות אב וארוס לחודיה לא מני מפר: **גב'** מנא ה"מ

מתני' נדרה היא ארוסה וכו' אביה ובעלה האחרון מפירין נדרים. אלוס מפר נקודמין בשותפות. והאי דנקיט נתגרה בו ביום ונתארכה בו ביום משום דבשעת עסקינן דשמע ארוס או שמע אב ומש"ה דוקא בו ביום אבל ביום אחריו לא דקין דשמע אב מינייהו ולא הפך קיימיה לנדרה ובגמרא שקלינן וטרינן הי מינייהו שמע ארוס או אביה: זה הכלל כל שלא יאסר לרשות עצמה שעה אחת. שלא נבגרה ולא נשאת דאי נבגרה או נשאת יאסר מרשות אב וארוס לחודיה לא מני מפר: **גב'** מנא ה"מ דלרוב אחרון מפר נדרים שנראו לארוס ראשון: תניא כותיבא דשמואל. דאפילו בנדרים שנראו לארוס ראשון מיפר בעל אחרון: ולא הספיק הבעל לשמוע כו'. דהיינו לא נראו לארוס ראשון שמע בעלה והיפר לה. דהשתא נראו לארוס ראשון: חזר האב ומיפר חלקו של בעל. לפי שאין הבעל מיפר אלא בשותפות שנשענה שהפר עדיין לא שמע האב ובשכיל הכי חזר ומיפר חלקו של בעל עם חלקו: הן סן דברי ב"ש. דאפילו נדרים שנראו לארוס מיפר האב לחודיה: אבל ב"ה אומרים. אין אב יכול להפר לא חלקו ולא חלק חזירו עד שיהא ארוס אחד עמו הואיל ונראו לארוס: במאי פליגי.

דשמע אב עסקינן ומש"ה דלרוב אחרון מפירין נדרים. אפי' מה שנדרה באירוסין ראשון: לרשות עצמה. שלא ניסת לאחד מהן או שלא נבגרה בתוך הזמן אביה ובעלה כו': **גב'** [ונדריה עליה]. קרא יתירא הוא דלא אלתטריך ליתכזה דליכתוב רחמנא ואם היו מהיה לאיש ונדריה או מבטא שפתיה אלא בעלה מופנה משום נדרים שנראו לארוס הראשון יכול להפר ארוס אחרון: תניא כותיבא דשמואל. דאפילו בנדרים שנראו לארוס ראשון מיפר בעל אחרון: ולא הספיק הבעל לשמוע כו'. דהיינו לא נראו לארוס ראשון שמע בעלה והיפר לה. דהשתא נראו לארוס ראשון: חזר האב ומיפר חלקו של בעל. לפי שאין הבעל מיפר אלא בשותפות שנשענה שהפר עדיין לא שמע האב ובשכיל הכי חזר ומיפר חלקו של בעל עם חלקו: הן סן דברי ב"ש. דאפילו נדרים שנראו לארוס מיפר האב לחודיה: אבל ב"ה אומרים. אין אב יכול להפר לא חלקו ולא חלק חזירו עד שיהא ארוס אחד עמו הואיל ונראו לארוס: במאי פליגי.

א"ר יתק קב ג' ד' אמות, דר' יתק גופיה קבעי וזמנה: ה"ז נערה המאורסה אביה ובעלה האחרון מפירין נדרים. אפי' מה שנדרה באירוסין ראשון: לרשות עצמה. שלא ניסת לאחד מהן או שלא נבגרה בתוך הזמן אביה ובעלה כו': **גב'** [ונדריה עליה]. קרא יתירא הוא דלא אלתטריך ליתכזה דליכתוב רחמנא ואם היו מהיה לאיש ונדריה או מבטא שפתיה אלא בעלה מופנה משום נדרים שנראו לארוס הראשון יכול להפר ארוס אחרון: תניא כותיבא דשמואל. דאפילו בנדרים שנראו לארוס ראשון מיפר בעל אחרון: ולא הספיק הבעל לשמוע כו'. דהיינו לא נראו לארוס ראשון שמע בעלה והיפר לה. דהשתא נראו לארוס ראשון: חזר האב ומיפר חלקו של בעל. לפי שאין הבעל מיפר אלא בשותפות שנשענה שהפר עדיין לא שמע האב ובשכיל הכי חזר ומיפר חלקו של בעל עם חלקו: הן סן דברי ב"ש. דאפילו נדרים שנראו לארוס מיפר האב לחודיה: אבל ב"ה אומרים. אין אב יכול להפר לא חלקו ולא חלק חזירו עד שיהא ארוס אחד עמו הואיל ונראו לארוס: במאי פליגי.

כו א מיי' פ"ח מהל'
 נדרים ה"ל יא סמ'
 לאון רמז טו"ט י"ד קי'
 רלל ספק יג וספ"י ח יז
 י"ע וע"ש:
 כו ב מיי' שם ה"ל ד'
 וקמט סס טו"ט ע"ע
 ספק חו:
 כח ג מיי' שם ה"ל י"ט
 טו"ט ע"ע ספק י"ח
 י"ע וע"ש:

תוספות

מתני' [נדרין] והיא ארוסה ונתגרה בו ביום ונתארכה בו ביום. שגמרה: אביה ובעלה האחרון מפירין נדרים. דבעל דהיינו ארוס מפר נקודמין בשותפות דאב מדלרשי' בריש פקחי' [וע"ש] (סו.) ודוקא נקט נתגרה בו ביום שגמרה: דהיינו שמת בעלה נדרה. ואם נתגרה ונתארכה הרי קיים הבעל וזכר לו ויול אב והפך: כ"ה ש"א יצאה ארשות עצמה. דהיינו או נשואי' או נגנז: אב ובעל פטרי'. בשותפות: ג"מ מנא ה"מ דלרוב אחרון מפר נדרים שנראו לארוס ראשון: תניא כותיבא דשמואל. דאפילו בנדרים שנראו לארוס ראשון מיפר בעל אחרון: ולא הספיק הבעל לשמוע כו'. דהיינו לא נראו לארוס ראשון שמע בעלה והיפר לה. דהשתא נראו לארוס ראשון: חזר האב ומיפר חלקו של בעל. לפי שאין הבעל מיפר אלא בשותפות שנשענה שהפר עדיין לא שמע האב ובשכיל הכי חזר ומיפר חלקו של בעל עם חלקו: הן סן דברי ב"ש. דאפילו נדרים שנראו לארוס מיפר האב לחודיה: אבל ב"ה אומרים. אין אב יכול להפר לא חלקו ולא חלק חזירו עד שיהא ארוס אחד עמו הואיל ונראו לארוס: במאי פליגי.

א"ר יתק קב ג' ד' אמות, דר' יתק גופיה קבעי וזמנה: ה"ז נערה המאורסה אביה ובעלה האחרון מפירין נדרים. אפי' מה שנדרה באירוסין ראשון: לרשות עצמה. שלא ניסת לאחד מהן או שלא נבגרה בתוך הזמן אביה ובעלה כו': **גב'** [ונדריה עליה]. קרא יתירא הוא דלא אלתטריך ליתכזה דליכתוב רחמנא ואם היו מהיה לאיש ונדריה או מבטא שפתיה אלא בעלה מופנה משום נדרים שנראו לארוס הראשון יכול להפר ארוס אחרון: תניא כותיבא דשמואל. דאפילו בנדרים שנראו לארוס ראשון מיפר בעל אחרון: ולא הספיק הבעל לשמוע כו'. דהיינו לא נראו לארוס ראשון שמע בעלה והיפר לה. דהשתא נראו לארוס ראשון: חזר האב ומיפר חלקו של בעל. לפי שאין הבעל מיפר אלא בשותפות שנשענה שהפר עדיין לא שמע האב ובשכיל הכי חזר ומיפר חלקו של בעל עם חלקו: הן סן דברי ב"ש. דאפילו נדרים שנראו לארוס מיפר האב לחודיה: אבל ב"ה אומרים. אין אב יכול להפר לא חלקו ולא חלק חזירו עד שיהא ארוס אחד עמו הואיל ונראו לארוס: במאי פליגי.

16) ועל סמך וכו' וכו'.
17) וכו' וכו' וכו'.

הגרות הב"ח

18) גבי נדרים שני שניא
לרוב: (א) בא"ד נבט
אחת שלו וכל בעל והאם
וכי' לשמוע קאמרי ב"ש
כל"ל ומיבת והאם נמחק:
(ב) בא"ד וכו' סברי הכא
דהווי נדרים שניא לרוב
ראשון אביה ובעלה כל"ל
ומיבת האם נמחק:

פירוש הרא"ש

ובסיפא לאב גירסא אף
נדרים שניא לרוב
נדרים אריזי ברישא
דברייתא דמפרישין וכו'
סברי אב"ד ולכיה ובעלה
מפירין נדריה הכא לא
מיפר לא ברישא ולא בסיפא
אב למידיה משום דלא
מקלט קליש חלק בעבל
וכי' הך גירסא דהך
מרי בני למה לי ברישא
נבט אב"ד ובעלה מפידיה דב"ש
וכי' מה לי אב ובעל
ומה לי אב למידיה ועיק'
הא דקאמר רב"ש סברי
נדרים שני שניא לרוב
נתרקה רשות לאב כיון
דכתיב לא פליגי ב"ש וכו'
ועיק' שצריך למלוק נבט
אחת לשמים ואין הלשון
משמע קן ונראה דה"ק
וכן מלמדת גירסא בכל
הספרים שמע בעלה והפר
לה ולא בסיפא האב לשמע
עד שמת בעבל חזר האב
ומיפר חלקו של בעל דכיון
שלא הפר האב חיי בעבל
תנבעלה הפרת בעבל כיון
שלא נתמרה הפרה בחיי
דריש' לעיל הלך כיון
האב לחזור ולהפר חלקו
של בעל: וכו' נהו וכו' הן
דבר"ש וכו' וכו' אינו
יבוא דהא"ר ולפי מה
לחלק דלמקל ואולי ס"ל להש"ס
דסיפא נמי בשתחבטה
לאחר כמו ברישא ומה
שלא פירשו התנא משום
דלרישא הוא סמוך ונראה
פליגי ב"ש סמוך כיון
שנראו לרוב ראשון לא
מזי ארום אחרון להפר
אלא מתרקה לאב בלבד
וכי' סברי אפילו נדרים
שניא לרוב ראשון אביה
ובעלה האחרון מפירין
נדריה ואין האב יכול להפר
לבו והיינו מנא כותיה
דשמואל ממילתיה דכי
ומיגו גי' מילתא אחריתי
היא ומפסקי לה שבשמי
דברים מתקין ב"ש וכו'
כלומר וסברי מיגו גי'
ולענין גירסא דהך ברייתא
הוא דקאמרי אביה ובעלה
האחרון מפירין נדריה הן
הן דברי ב"ש דסברי מיגו
גי' אבלי ב"ש סברי מיקלט
מיקלט קליש כיון שאב

נדרים שניא לרוב ראשון אביה ובעלה כל"ל ומיבת והאם נמחק:
(א) בא"ד וכו' סברי הכא דהווי נדרים שניא לרוב ראשון אביה ובעלה כל"ל ומיבת האם נמחק:
וכי' מה לי אב ובעל וממה לי אב למידיה ועיק' הא דקאמר רב"ש סברי נדרים שני שניא לרוב נתרקה רשות לאב כיון דכתיב לא פליגי ב"ש וכו' ועיק' שצריך למלוק נבט אחת לשמים ואין הלשון משמע קן ונראה דה"ק וכן מלמדת גירסא בכל הספרים שמע בעלה והפר לה ולא בסיפא האב לשמע עד שמת בעבל חזר האב ומיפר חלקו של בעל דכיון שלא הפר האב חיי בעבל תנבעלה הפרת בעבל כיון שלא נתמרה הפרה בחיי דריש' לעיל הלך כיון האב לחזור ולהפר חלקו של בעל: וכו' נהו וכו' הן דבר"ש וכו' אינו יבוא דהא"ר ולפי מה לחלק דלמקל ואולי ס"ל להש"ס דסיפא נמי בשתחבטה לאחר כמו ברישא ומה שלא פירשו התנא משום דלרישא הוא סמוך ונראה פליגי ב"ש סמוך כיון שנראו לרוב ראשון לא מזי ארום אחרון להפר אלא מתרקה לאב בלבד וכי' סברי אפילו נדרים שניא לרוב ראשון אביה ובעלה האחרון מפירין נדריה ואין האב יכול להפר לכו והיינו מנא כותיה דשמואל ממילתיה דכי ומיגו גי' מילתא אחריתי היא ומפסקי לה שבשמי דברים מתקין ב"ש וכו' כלומר וסברי מיגו גי' ולענין גירסא דהך ברייתא הוא דקאמרי אביה ובעלה האחרון מפירין נדריה הן הן דברי ב"ש דסברי מיגו גי' אבלי ב"ש סברי מיקלט מיקלט קליש כיון שאב

נדרים שניא לרוב ראשון אביה ובעלה כל"ל ומיבת והאם נמחק:
(א) בא"ד וכו' סברי הכא דהווי נדרים שניא לרוב ראשון אביה ובעלה כל"ל ומיבת האם נמחק:
וכי' מה לי אב ובעל וממה לי אב למידיה ועיק' הא דקאמר רב"ש סברי נדרים שני שניא לרוב נתרקה רשות לאב כיון דכתיב לא פליגי ב"ש וכו' ועיק' שצריך למלוק נבט אחת לשמים ואין הלשון משמע קן ונראה דה"ק וכן מלמדת גירסא בכל הספרים שמע בעלה והפר לה ולא בסיפא האב לשמע עד שמת בעבל חזר האב ומיפר חלקו של בעל דכיון שלא הפר האב חיי בעבל תנבעלה הפרת בעבל כיון שלא נתמרה הפרה בחיי דריש' לעיל הלך כיון האב לחזור ולהפר חלקו של בעל: וכו' נהו וכו' הן דבר"ש וכו' אינו יבוא דהא"ר ולפי מה לחלק דלמקל ואולי ס"ל להש"ס דסיפא נמי בשתחבטה לאחר כמו ברישא ומה שלא פירשו התנא משום דלרישא הוא סמוך ונראה פליגי ב"ש סמוך כיון שנראו לרוב ראשון לא מזי ארום אחרון להפר אלא מתרקה לאב בלבד וכי' סברי אפילו נדרים שניא לרוב ראשון אביה ובעלה האחרון מפירין נדריה ואין האב יכול להפר לכו והיינו מנא כותיה דשמואל ממילתיה דכי ומיגו גי' מילתא אחריתי היא ומפסקי לה שבשמי דברים מתקין ב"ש וכו' כלומר וסברי מיגו גי' ולענין גירסא דהך ברייתא הוא דקאמרי אביה ובעלה האחרון מפירין נדריה הן הן דברי ב"ש דסברי מיגו גי' אבלי ב"ש סברי מיקלט מיקלט קליש כיון שאב

נדרים שניא לרוב ראשון אביה ובעלה כל"ל ומיבת והאם נמחק:
(א) בא"ד וכו' סברי הכא דהווי נדרים שניא לרוב ראשון אביה ובעלה כל"ל ומיבת האם נמחק:
וכי' מה לי אב ובעל וממה לי אב למידיה ועיק' הא דקאמר רב"ש סברי נדרים שני שניא לרוב נתרקה רשות לאב כיון דכתיב לא פליגי ב"ש וכו' ועיק' שצריך למלוק נבט אחת לשמים ואין הלשון משמע קן ונראה דה"ק וכן מלמדת גירסא בכל הספרים שמע בעלה והפר לה ולא בסיפא האב לשמע עד שמת בעבל חזר האב ומיפר חלקו של בעל דכיון שלא הפר האב חיי בעבל תנבעלה הפרת בעבל כיון שלא נתמרה הפרה בחיי דריש' לעיל הלך כיון האב לחזור ולהפר חלקו של בעל: וכו' נהו וכו' הן דבר"ש וכו' אינו יבוא דהא"ר ולפי מה לחלק דלמקל ואולי ס"ל להש"ס דסיפא נמי בשתחבטה לאחר כמו ברישא ומה שלא פירשו התנא משום דלרישא הוא סמוך ונראה פליגי ב"ש סמוך כיון שנראו לרוב ראשון לא מזי ארום אחרון להפר אלא מתרקה לאב בלבד וכי' סברי אפילו נדרים שניא לרוב ראשון אביה ובעלה האחרון מפירין נדריה ואין האב יכול להפר לכו והיינו מנא כותיה דשמואל ממילתיה דכי ומיגו גי' מילתא אחריתי היא ומפסקי לה שבשמי דברים מתקין ב"ש וכו' כלומר וסברי מיגו גי' ולענין גירסא דהך ברייתא הוא דקאמרי אביה ובעלה האחרון מפירין נדריה הן הן דברי ב"ש דסברי מיגו גי' אבלי ב"ש סברי מיקלט מיקלט קליש כיון שאב

נדרים שניא לרוב ראשון אביה ובעלה כל"ל ומיבת והאם נמחק:
(א) בא"ד וכו' סברי הכא דהווי נדרים שניא לרוב ראשון אביה ובעלה כל"ל ומיבת האם נמחק:
וכי' מה לי אב ובעל וממה לי אב למידיה ועיק' הא דקאמר רב"ש סברי נדרים שני שניא לרוב נתרקה רשות לאב כיון דכתיב לא פליגי ב"ש וכו' ועיק' שצריך למלוק נבט אחת לשמים ואין הלשון משמע קן ונראה דה"ק וכן מלמדת גירסא בכל הספרים שמע בעלה והפר לה ולא בסיפא האב לשמע עד שמת בעבל חזר האב ומיפר חלקו של בעל דכיון שלא הפר האב חיי בעבל תנבעלה הפרת בעבל כיון שלא נתמרה הפרה בחיי דריש' לעיל הלך כיון האב לחזור ולהפר חלקו של בעל: וכו' נהו וכו' הן דבר"ש וכו' אינו יבוא דהא"ר ולפי מה לחלק דלמקל ואולי ס"ל להש"ס דסיפא נמי בשתחבטה לאחר כמו ברישא ומה שלא פירשו התנא משום דלרישא הוא סמוך ונראה פליגי ב"ש סמוך כיון שנראו לרוב ראשון לא מזי ארום אחרון להפר אלא מתרקה לאב בלבד וכי' סברי אפילו נדרים שניא לרוב ראשון אביה ובעלה האחרון מפירין נדריה ואין האב יכול להפר לכו והיינו מנא כותיה דשמואל ממילתיה דכי ומיגו גי' מילתא אחריתי היא ומפסקי לה שבשמי דברים מתקין ב"ש וכו' כלומר וסברי מיגו גי' ולענין גירסא דהך ברייתא הוא דקאמרי אביה ובעלה האחרון מפירין נדריה הן הן דברי ב"ש דסברי מיגו גי' אבלי ב"ש סברי מיקלט מיקלט קליש כיון שאב

הוא האב שחבר ותקן על שם
ראשון נמי. דהיינו נמי
הוא השמע ארום ראשון
כמו סיפא דני ביום
דכ"ד (על ע"ה ד"ה
ה"י נדרים): ודברוקנה
רשות א"ב. אי לית
ארום אחרון, ואי לית
ארום אחרון יפר שניהם
בשופות: וכו' סברי. לא
נדרים אביה ובעלה מפירי'
נדרים ברישא כיון (דמפר)
(דהפר) אב בחיי ראשון
ומקלט קליש לכויה נדר,
הלך און חזר נדר ארום
ראשון להוריש חלק מנהיה
שנאר לו להוריש לפני
ולא. וזית דגביי בן
סוואה דברייתא שמע בעלה
והפר לו ולא הספיק אב
לשמע עד שמת (בעבל)
חזר און ופר חלקו של
בעל. ולא נראה דמאי ח'
חזר אב הא עיינא לא
הפר עד שהא, ומו חלקו
שלו ה"ל. חלק עמו הא,
לך נראה דגביי שמע
אביה דכ"ד, וכן פ"י ה"ר
אליעזר דה"י בתוספתא:
הגוה. נפירוש קדמוני
נרמ הכי סיפא דברייתא
שמע בעלה והפר ולא
הספיק האב לשמוע עד
שמת בעבל חזר האב
ומפר חלקו של בעל. ונראה
לפי ששבעל והאב קיים
אל סוף אחד אי' חזר אב
אח חלקו די בן, אב
כאן ששמואל הפרת בעבל.
כיון ששני קיים בשעת
גמר הפרה, וכן משמע
בברייתא לעיל (פ"ה). וכן
כ"ד א"י אבי ב"ש א"ב
הן הן דברי ב"ש א"ב
ב"ה א"י אבי ב"ש א"ב
ולפי מה דמסקי ואולי ליה
תלמודא דהך סיפא אריז
במילתא לאחר כמו ברישא,
ולא פירשו התנא, דלרישא
סמוך, ובה פליגי ב"ש
סברי כיון דנראו לרוב
ראשון ארום אחרון לא
מזי מפר אלא מתרקה
לאב בלבד, וכו' סברי
אין האב יכול להפר אלא
עם ארום שני, והיינו מני
כותי' דשמואל ממילתיה
דכי: ב"ש א"י ב"ש
סברי נדרים נבי שניא
א"רום נתרוקה רשות
א"ב. פי' לאב בלבד בלא
ארום שני, וכו' גי'.נראה אחריתא ה"ל, שבני
דברי מתקין ב"ש וכו',
כלו וסברי ב"ש מיגו גי',
לענין רישא דהך מילתא,
יבדקתי דברייתא דלעיל
(ט"ו). ד"ש משום דמיגו
גי' האב שחבר ותקן על שם
ראשון נמי. דהיינו נמי
הוא השמע ארום ראשון
כמו סיפא דני ביום
דכ"ד (על ע"ה ד"ה
ה"י נדרים): ודברוקנה
רשות א"ב. אי לית
ארום אחרון, ואי לית
ארום אחרון יפר שניהם
בשופות: וכו' סברי. לא
נדרים אביה ובעלה מפירי'
נדרים ברישא כיון (דמפר)
(דהפר) אב בחיי ראשון
ומקלט קליש לכויה נדר,
הלך און חזר נדר ארום
ראשון להוריש חלק מנהיה
שנאר לו להוריש לפני
ולא. וזית דגביי בן
סוואה דברייתא שמע בעלה
והפר לו ולא הספיק אב
לשמע עד שמת (בעבל)
חזר און ופר חלקו של
בעל. ולא נראה דמאי ח'
חזר אב הא עיינא לא
הפר עד שהא, ומו חלקו
שלו ה"ל. חלק עמו הא,
לך נראה דגביי שמע
אביה דכ"ד, וכן פ"י ה"ר
אליעזר דה"י בתוספתא:
הגוה. נפירוש קדמוני
נרמ הכי סיפא דברייתא
שמע בעלה והפר ולא
הספיק האב לשמוע עד
שמת בעבל חזר האב
ומפר חלקו של בעל. ונראה
לפי ששבעל והאב קיים
אל סוף אחד אי' חזר אב
אח חלקו די בן, אב
כאן ששמואל הפרת בעבל.
כיון ששני קיים בשעת
גמר הפרה, וכן משמע
בברייתא לעיל (פ"ה). וכן
כ"ד א"י אבי ב"ש א"ב
הן הן דברי ב"ש א"ב
ב"ה א"י אבי ב"ש א"ב
ולפי מה דמסקי ואולי ליה
תלמודא דהך סיפא אריז
במילתא לאחר כמו ברישא,
ולא פירשו התנא, דלרישא
סמוך, ובה פליגי ב"ש
סברי כיון דנראו לרוב
ראשון ארום אחרון לא
מזי מפר אלא מתרקה
לאב בלבד, וכו' סברי
אין האב יכול להפר אלא
עם ארום שני, והיינו מני
כותי' דשמואל ממילתיה
דכי: ב"ש א"י ב"ש
סברי נדרים נבי שניא
א"רום נתרוקה רשות
א"ב. פי' לאב בלבד בלא
ארום שני, וכו' גי'.נראה אחריתא ה"ל, שבני
דברי מתקין ב"ש וכו',
כלו וסברי ב"ש מיגו גי',
לענין רישא דהך מילתא,
יבדקתי דברייתא דלעיל
(ט"ו). ד"ש משום דמיגו
גי' האב שחבר ותקן על שם
ראשון נמי. דהיינו נמי
הוא השמע ארום ראשון
כמו סיפא דני ביום
דכ"ד (על ע"ה ד"ה
ה"י נדרים): ודברוקנה
רשות א"ב. אי לית
ארום אחרון, ואי לית
ארום אחרון יפר שניהם
בשופות: וכו' סברי. לא
נדרים אביה ובעלה מפירי'

נערה המאורסה פרק עשירי נדרים

(א) לעיל ס' ע. לקמן ע"ה.
(ב) וברכות ס' ור"ה.
(ג) (לעיל ס' ע"ה).
(ד) לקמן פ"ט. (ה) גיטין
ל"ה: (ו) ו"ל (ז) ו"ל (ח).
(ט) ע"כ ע"ן ל"ה (קידוש).
(י) ע"כ ע"ן ל"ה (קידוש).
(יא) ע"כ ע"ן ל"ה (קידוש).

נהרות הב"ח

(א) ג"כ למיני נמי או
שמי: (ב) ש"י ד"ה או
רישא וכו'. סיפא או שמי:
(ג) ד"ה א"י סיפא דוקא
וכי כשתיקה דמו וכו'.
כ"ל ויבנת נמי מתק:

ג'ליון הש"ס

בהר"ן ד"ה א"י רישא ב'ו'
דכ"י לאפוקי לחו ב'ו'.
תמוה ל' ה"א א"י מתי
כרישא שמי ושק וגרשה
כו זיוס ה"ו"מ לאפוקי
כסיפא שמי ושק וגרשה
למחר וכמו דקמיני בתימה.
וה"י יאיר ע"י:

מוסף רש"י

בשואה עסקינן. שמייה
כשהיא ארוסה וגרשה
והזויה שהניסה לחמה
ואין הנעל יכול להפטר
ע"פ ג'ליון וכו'.
(ד) דא"ה ב"ש. דא"ה
הבעל מיפד בקודמין.
בתימה שקדמו לנשותין
(גיטין ד"ה) דאזנן נדרים
שמייה בתימה לנשותין
ענה. אבל אם היו
עליה נדרים קודם שנישאה
כשהיא ארוסה ונכסה לא
מזי מיפד (ג'ליון ע"ה).

תוספות

א"תני שמי וגרשה. ומת
כו זיוס. מדלג מני הכי
כו: א"תני שמי וגרשה.
ומת זיוס שלאחריו דא"ה
מיפד. מדלג מני הכי כו':
אלא מהא א"ב א"ש שמייה.
דשמייה רישא דוקא ושמייה
סיפא דוקא ולא קמי'
רישא א"ש. דא"ה רישא
דוקא דגירושין כתיבה
ובדנין הוא ליתמי כתיבה
שמי וגרשה נכסי סיפא
מני ליתמי שמי וגרשה.
ומ"ד מנדקט בו זיוס מיירי
שמייה ענה. וכשיגדשה הכי
קייס אי גירושין כתיבה.

אי רישא דוקא נכסי סיפא משום רישא. כלומר לא תקשה סיפא
לרישא אע"ג דמרישא שמייה דגירושין כתיבה דמו וכסיפא שמייה
דכתיבה דמו לא קשיין אהדידא דא"תני רישא דוקא דגירושין כי הקמה
דמו והאי דלא תני סיפא (א) שמי וגרשה משום דלא נכסי לה אלא
משום רישא ומתא לא צעני לאפוקי

מדיי כסיפא טפי מרישא: א"ג סיפא
(א) נמי דוקא. דגירושין כתיבה דמו:
הכל נכסי עסקינן בשלא שמייה ארוס
ראשון. קודם שגירשה והאי מני
מיפד ארוס אחרון הא לאו הכי לא
דגירושין כי הקמה דמו: מאי איריא.
אי נתארסה לאחר כו זיוס דמני
למיפד לה: אפילו לאחר מאה ימים
נמי. אם נתארסה לאחר ליהוי ארוס
אחרון מיפד והואיל ולא נראה לארוס
ראשון: אין הכי נמי אלא הכ"ע
שלא שמייה ארוס ראשון אבל שמייה
כא"כ. והואיל דכו זיוס שמייה כ"כ
להפד בו זיוס כדכתיב זיוס שמייה:
הכל כנשואה עסקינן. הא דקמיני
גירשה והחזירה כגון שנישאת ונדרה
וגרשה זיוס שמייה והחזירה כו
זיוס דעכשיו יא"ה שעה אחת לרשות
עלמה ואע"פ שהחזירה נעשית
כנשואה לאחר דלא מני מיפד
דעכשיו הן קודמין כדתנן (לעיל דף
ע"ה). זה הכלל כל שלא יא"ה לרשות
עלמה שעה אחת אביה ובעלה מפירין
נדריה הא יא"ה לרשות עלמה אין
מפירין משום דאין הבעל מיפד בקודמין:
מתני'

להפד שמייה גירושין כתיבה דמו אמרי הכא בנשואה עסקינן
והיינו טעמא דאין יכול להפד משום דאין הבעל מיפד בקודמין:
מתני'

ארוסה בתולה ונשואה כסוף היא לא מני מיפד דאין הבעל מיפד בקודמין וא"ת
נשואה בתולה ונשואה כסוף היא לא מני מיפד דאין הבעל מיפד בקודמין וא"ת
נשואה בתולה ונשואה כסוף היא לא מני מיפד דאין הבעל מיפד בקודמין וא"ת

ה"ש א"תני אמרו מה הבעל נתרוקנה רשום לאב וכו'. פרשתי
למעלה (דף ס"ה): א"תני סיפא. אהדיקת מרישא דגירושין כתיבה
דמו [דייק] מסיפא כתיבה דמו: אי רישא דוקא. דלא מני ליתמי
גירושין משום דכתיבה דמו נכסי סיפא משום רישא דלא צעני
למיתמי כתיבה דמו נכסי סיפא משום רישא דלא צעני
לאפוקינהו לגוויי דרישא. אי סיפא
דוקא דלא מני מני סיפא גירושין
משום דכתיבה דמין נכסי רישא
משום סיפא דלא צעני למיתמי כתיבה
אלא גוויי ע' דמני לאפוקי להו כסיפא:

ה"ש נדרה והיא ארוסה וכו' ש"מ
גירושין כתיבה דמין. דכיון דקמיני
כו זיוס על כרחין כדאיכא שמייה
עסקינן וקס"ד לשמייה דארוס היא
ולהכי תנא כו זיוס לאשמועינן
דגירושין כתיבה דמין דאי שמייה
לאכא היא מאי רבותא כי קמיני כו
זיוס: ודחין בשלא שמייה ארוס ושמייה
כא"כ. ומשום שמייה דלאכא הוא דקמיני
כו זיוס ולא לאשמועינן רבותא אלא
דינא הכי הוא דכיון דאיכא שמייה
לאכא דוקא כו זיוס אבל למחר וליומא
אחרתא לא: ה"ש נדרה כו זיוס
וכו' וקס"ד דבארסה עסקינן וקמיני
אין יכול להפד אלאמא גירושין כתיבה
דמין והלכך כו כרחן מתניתין או
דקמיני כו זיוס בשלא שמייה ארוס
ראשון ושמייה אכא עסקינן דאי שמייה
ארוס כיון שגרשה אפילו נתארסה
כו זיוס לא מני מיפד: אמרי הכא
בנשואה עסקינן. לעולם א"תני לך
דגירושין כתיבה דמין והכא היינו
טעמא משום דבנשואה עסקינן או
בתולה או כסוף ומש"ה לא מני מיפד
דאין הבעל מיפד בקודמין הלכך אי
מתני'

ארוסה בתולה ונשואה כסוף היא לא מני מיפד דאין הבעל מיפד בקודמין וא"ת
נשואה בתולה ונשואה כסוף היא לא מני מיפד דאין הבעל מיפד בקודמין וא"ת
נשואה בתולה ונשואה כסוף היא לא מני מיפד דאין הבעל מיפד בקודמין וא"ת

ל א ב מ"י פ"ה מה"ל
נדרים הלכה עו סג
לאזין רמב"ם פ"ט ע"ה
סימן ר"ל ע"ה
ל א ב מ"י פ"ה מה"ל
ט"ז ע"ה ע"ה ע"ה
ל ב ד מ"י פ"ה מה"ל
א ט"ז ע"ה ע"ה ע"ה
כא:

פירוש הרא"ש

ואי תקשי לך אמאי נקט
ונתארסה כו זיוס כיון שלא
הסיפא הבעל לשמוע ולדין
לפד דכו זיוס א"תני
הבעל קול ולא א"תני
וגרין לאכא כסוף זיוס
מיתמי הבעל דמריקנה
רשות לאכא חלק הבעל
הוא ליה כיוס שמייה
דעתה מתרוקנה לרשות
להפד לה: ושמע כ"ע
וגרשה ואהדרה בויפיה.
ובארסה א"תני דאין הבעל
מיפד בקודמין כדמסקינא
ובלא אהדרי נמי הוא
מזי למיפד דאי כתיבה
דמו מתרוקנה רשות לאכא
ומיפד והאי דנקט ואהדרה
לאשמועינן דוקא דאהדרה
כיומיה אבל אם עבר הייס
לא מני מיפד א"תני הו
גירושין כתיבה דמין דלא
היתה מתמי כסוף זיוס
ומייה כיומיה דפרקין
לא שמייה ה"ה דגרים
כיומיה גני פלוגתא דרבי
יוסי כר"י ורבי א"י הפד
נדרים ה"ה שמייה ע"ה
או ע"ה שמייה דוקא
שמתק וחר לטורו על
דעתיה דרבי יוסי כר"י
נחמין לו כ"ד שעות ולדין
לעולם הוא מיפד והלכך ע"ה
שיחור לטורו לפני שקיעת
החמה חור לטורו לפני
שקיעת החמה שעה אחת
שוכ א"תני יכול להפד אלאמא
שעות שאין רח"ו להפד
אין מן המין: (א) ואי
אמרת גירושין בשתיקה
דכו. כיון דקא שמייה
כל הגדוין שיהי למתא
שמייה רשות לאכא ליתמי
נמי או שמייה וגרשה: אי
רישא דוקא. ומדלג מתא
ושמייה גרשה אלאמא גירושין
כתיבה דמין דאי רישא
כסיפא: א"תני דרבי סיפא
משום רישא. פירוש אינו

שנה אלא דבר ומסופו שמייה וקיים כנגד שמייה ומת זיוס שלאחריו כנגד שמייה ומת זיוס אלא לא יא"ה
לשנת דבר חדש ע"ן כלל כתיבה: אי סיפא דוקא. וגירושין כתיבה ומדלג מתייה היה רח"ו לטורו כתיבה אלא
לכתיבה משום סיפא: א"תני גירושין בשתיקה דכו. דק"ד מנדקט כו זיוס לא"תני כתיבה דכתיבה אלא שמייה
ארוס והאי דנקט כו זיוס משום אכא נקטיה דאי עבר יום שמייה ע"ה אכא לא מני ליתמי אביה ובעלה מפירין נדרים:
פ"ה